

Artiklens forfatter med tværføjte. Tom Elbert, harmonika og Ove Brill, violin, – totalt belejret af filmfolk med optageudstyr. Det er en situation hvor man føler sig ualmindelig meget eksponeret, men der er ikke nogen busk at stikke hovedet i, kun juletræer. FOTO: JA FILM

Malous jul - filmstjerner for en dag

Familiefilmen »Malous jul« har premiere i landets biografteater den 19. november. Tre lokale musikere medvirker i rollen som spillemænd

AF HENRIK KØHLER
redaktion@m-jylland.dk

Den danske familiefilm »Malous Jul« handler om den trodsige pige Malou, der ender i en ny plejefamilie på den lille ø Lunø.

Min 21-årige datter Olivia har under optagelserne fået job som chaperone. Det vil sige, hun er den, der tager sig af filmens 14-årige hovedperson Malou, der hedder Karla i det virkelige liv.

Det betyder, at de to har været sammen det meste af døgnets 24 timer i en måneds tid. Optagelserne foregår hovedsageligt på Djursland og Helgenæs, og mange af skuespillerne er indlogeret på hotel i Ebeltoft.

Olivia sørger for Karla, - får hende op om morgenen, er chauffør, over replikker og den slags.

Der lander en historie hjemme hos os i Laven i ny og næ, fra datterens oplevelser under optagelserne på Djursland. Så en dag hen mod slutningen af optagelserne, ringer telefonen:

»Far, kan du mønstre tre spillemænd

med en dags varsel? Du kender jo så mange musikere. I skal spille nogle julesange, ligne nogle bonderøve fra en lille ø, og der må gerne være en harmonika og violin indblandet.«

Det med udseendet bliver det mindste problem, tænker jeg straks ved mig selv.

Jeg ringer herefter selv til Lina Bach, som er produktionsleder og får honoraret - 1000 kr. pr. person forhandlet på plads. Hun understreger, at vi primært skal gøre det for oplevelsens skyld.

Jeg får landet er aftale med Tom Elbert, min gode kollega fra Voel, der er en rutineret harmonikaspiller og min gode bekendte, violinisten Ove Brill fra Laven.

Hollywood og Helgenæs

Den følgende dag midt på formiddagen ankommer vi i til det noget udkantsprægede og øde Helgenæs. Der er umiddelbart ikke meget Hollywood over den location, men så spotter vi en stribe parkerede biler dybt nede i bunden af det bakkede landskab, en sort lastbil samt en stor hvid bus. For enden af den svungne jordvej, ligger en lille klassisk tre-længet bondegård. Vi er fremme!

Midt på den lille gårdsplads er der fuld gang i filmcrew og optagelser. Vi bliver tisset på.

Vi rangerer tilsyneladende lidt over de andre statister og bliver vist ind i bondestuen, hvor en lang dags ventetid begynder. Stemningen er rigtig fin og afslappet, og alle kender tilsyneladende hinanden ud

og ind. Vi bliver ført op på en meget trang loftsetage, hvor en sminkør hjælper os med bonderøvslooket og pensler os lidt i ansigtet med noget sminke.

Herefter pakker vi instrumenter ud og tager en øver på de to julesange, som vi er blevet bedt om at spille. Vi har aldrig spillet sammen før, men det svinger vildt godt, synes vi selv.

Her er såvel kendte og ukendte ansigter, men ingen har tilsyneladende stjernenykker.

De er nok også svære at få plads til her, i den lavtloftede stue og blandt de samme mennesker flere uger i træk.

Når vi møder nogen vi ikke har set før, siger de: »Nå, I er musikerne«. Javel, så har vi den kasket på. Det er egentlig meget rart med et nyt image for en dag. Samme indgangsreplik falder, da filmens instruktør Claus Bjerre kommer og hilser på og byder velkommen.

Der er et hierarki

Men der er hierarki på sådan et filmsæt. Det koster kassen pr. dag at have kørende, så intet må mangle, når instruktøren skal bruge det.

Ellers er folk vældig snakkesalige. Jeg forestiller mig, at de efter over tre ugers ventetid har snakket med hinanden om alt mellem himmel og jord og, så kommer der pludselig tre nye i striksweaters, der tilmed spiller julesange for fulde omdrejninger.

Stuen er julepyntet ned til mindste

detalje og lidt til og det samme er den lille lade på den anden side af gårdspladsen, som skal foregive at være julestuen.

Så er der et lille køkken ude bagtil, som er veludstyret med snacks og drikkevarer til de medvirkende. Her i køkkenet kan man tale i normalt toneleje, medens de ude på gårdspladsen dagen igennem kører non-stop optagelser.

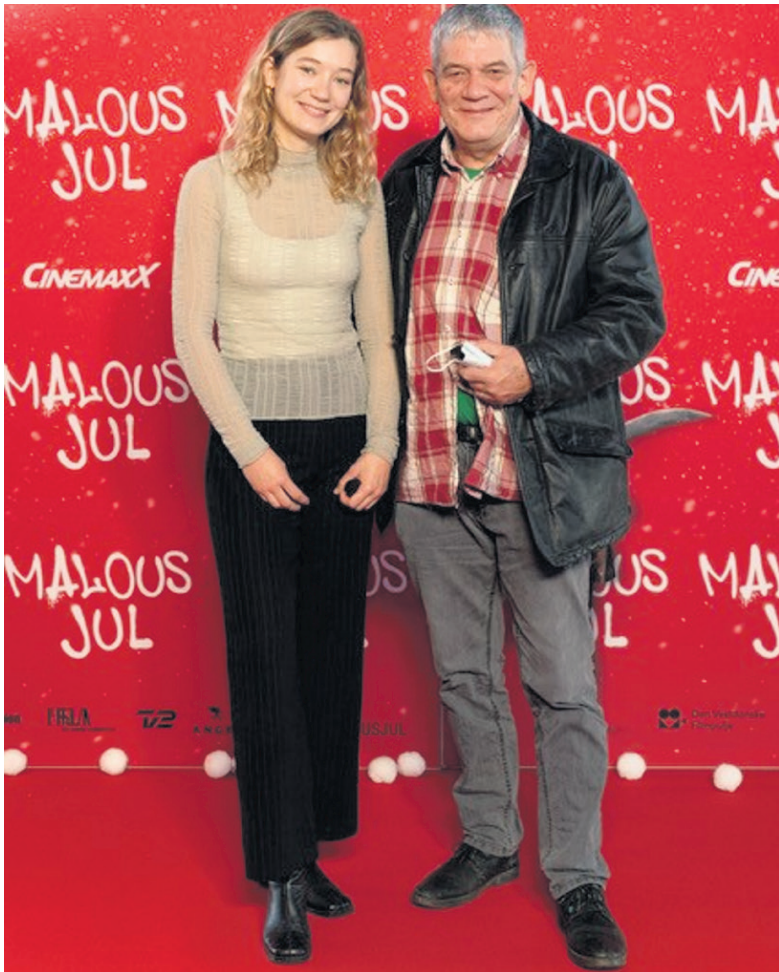
Guldstøv og beskidte støvler

Det kan man ikke inde i stuen, hvor man heller ikke må komme for tæt på vinduerne, så man kan ses udefra. Bagerst i julestuen sidder produktionsleder Lina Bach og følger optagelserne på en computer. Hun kommer med mellemrum og beder os om at være stille.

Gulvet i huset er møgbeskidt af folk, der går direkte ind fra gårdspladsen med udendørsfodtøj. Her gik man lige og troede, at vejen til det store lærred var bestrøet med guldstøv, og så er det våde og mudrede masonitplader man jokker rundt på.

Desuden er indendørsklimaet fugtigt og halvkoldt. Det falder fint i tråd med de store islændersweaters, vi er blevet tildelt. Gården er i en temmelig dårlig forfatning og til salg for 1,4 millioner, hvis det skulle være, men det er den heftige juleudsmykning, der stikker mest i øjnene.

Så er der frokost. Et godt stykke oppe ad vejen, som vi kom fra, er opstillet et halvt stort Silvan-agtigt telt med ganske lækker mad, som er leveret af et catering

Gallapremiere i Cinemaxx i Århus den 8. november. Datter, Olivia Glass Køhler, der har fulgt filmens hovedperson Karla (Malou) fra start til slut. Til højre: Far og lejligheds-spillemand, der havde fået påbud om at tage pænt tøj på.

FOTO: MARTIN DAM KRISTENSEN.

Filmens bærende kræfter på den røde løber til gallapremieren. Det er instruktør Claus Bjerre nr. 3 fra venstre med skæg. FOTO: HENRIK KØHLER

»Long time no see«. Olivia får et kram og en snak med Karla (Malou) for hvem hun har været chaperone.

FOTO: HENRIK KØHLER

firma. Bussen holder med motoren i gang. Det er meningen at man tager sin fyldte tallerken med derind i varmen og spiser. Her møder vi nogle af de statister, der er kaldt til som »fyld« på gårdspladsen, og fordi der skal danses rundt om det store juletræ i slutscenen, som skal optages senere i dag.

Tilbage i stuen igen, så ud og drysse rundt i køkkenet og åbne en flaske kildvand eller hente en kop kaffe. Hvornår er det mon vores tur?

Der begynder at baske en lille sommerfugl i maven. At påstå andet vil være usandt.

Vildt eksponeret

Tidspunktet for vores medvirken bliver udskudt flere gange. Det afhænger af, hvor langt de er med optagelserne ude på gårdspladsen. Godt at man ikke skal stå derude og spille musik alene om lidt, men kan læne sig lidt op ad de andre to bonderøve. Så kl. 17 bliver vi endelig bedt om at gøre os klar. Der er endnu dagslys. Vi skal tage opstilling i gårdspladsens ene side.

Tom med harmonikaen bliver placeret i midten på en træbænk. Indtil flere kameraer og store dinglende mikrofoner med vindhætter kommer faretruende nær. Man føler sig helt vildt eksponeret, hvad man jo også er.

Instruktøren giver dessiner og skal have genopfrisket, hvad det er vi spiller. Så klaptræet (ligesom på film) Klap! Scene xx, optagelse 1.

»Nu er det jul igen og nu er«. Musikken spiller. Håber de er tilfredse. Så om igen og så »Højt fra træets« og om og om igen.

Den samme statist kommer spankulerende forbi flere gange og nikker anerkendende mod os. Der er vist ikke noget grundlæggende i vejen, men de prøver ting af undervejs hele tiden. Tak, bliver der sagt, efter ti minutters intenst spilleri.

»MALOUS JUL«

Den danske familiefilm »Malous Jul« handler om den trodsige pige Malou, der ender i en ny plejefamilie på den lille ø Lunø.

Men Malou hader både jul og øen, så hun slår sig sammen med gårdnissen Nils for at lave ballade, så hun kan slippe væk. Men da hendes nye plejeforældre, Bibi og Leif, virkelig omfavner hende, opdager hun nye positive sider af sig selv.

Men hun kan ikke undslippe pagten med nissen, så nu står Malou over for en ny slags udfordring, hun skal nemlig have sin nye familie til at stole på hende. Noget hun aldrig har prøvet før.

»Malous Jul« er instrueret af Claus Bjerre, der tidligere har stået bag seks Far til Fire-film fra 2005 til 2012. Han har skrevet manuskriptet i samarbejde med Frederik Meldal Nørgaard

Så kommanderes alle statisterne i stilling. Mørket er ved at falde på og den store slutscene, hvor alle danser rundt om træet, skal i kassen.

Så går der igen lang tid med kamera-positioner. To metalspande er i spil. Man antænder noget stads i bunden af dem og svinger dem rundt i store cirkelbevægelser, så asken flyver ud over gårdspladsen som sne. Det er ubehageligt at få i næsen

og de døjer med at finde vindretningen. Det drypper også lidt fra den nattemørke himmel, så harmonikaen må ind og holde pause i julestuen. Vi har på egen initiativ spillet og spillet og folk synger og er glade.

Musik uden lyd

Netop som det hele skal sættes i gang, kommer instruktøren og beder os om fra nu af kun at lade, som om vi spiller - vi må ikke have lyd på. Der kører sådan en sanger i en lille højttaler, som folk skal prøve at følge, men de har svært ved at høre det.

»Får vi vores honorar alligevel?« spørger jeg kækt instruktøren. Det kan vi roligt regne med, svarer ham med et smil. Jeg skulle lige forsikre mig, at han havde humor.

Det føles en kende idiotisk at lade, som om man spiller, når nu lige det gik så godt, men det er til gengæld svært at gøre noget forkert i den halvmørke kulisse. Omsider er slutscenen også på plads. Vi henter vores grej i huset og tager afsked med Olivia og dem vi møder på vejen.

Vi er rigtig glade og opstemte indeni. Godt vi gjorde det!

Selv om det kostede en fridag og en lang køretur. På vej hjem i bilen jokes der med, hvor mange sekunder vi mon får i den færdige film. Egentlig er det komplet ligeegyldigt, for vi har grebet chancen og fået en på opleveren som er de færreste forundt. Musik kan bringe mange oplevelser med sig.

